

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Hiperrealisme i granguinyol

La **historia.** Madrid, ara. Jaime i Marta són un matrimoni de classe alta que, amb la seva filla Isa, es muden a un xalet dels afores, però la primera nit tres encaputxats assalten la vivenda, els intimiden de manera vexatòria, disposats a treure profit econòmic de l'assalt...

La pel·lícula. Deia Robert Bresson: "Assegura't d'haver esgotat tot allò que es comunica mitjançant la immobilitat i el silenci". És obvi que Miguel Ángel Vivas (Sevilla, 1974) no coneix el cinema francès. O té idees pròpies per narrar històries. *Secuestrados* és el contrari: *travellings* inacabables i truculències sonores. Fa la impressió que Vivas (professor universitari de Direcció Cinematogràfica!) s'ha fet un nus amb *El estrangulador de Boston* (1968) de Richard Fleischer, i *Funny Games* (1997) de Michael Haneke. De l'un divideix la pantalla (multivisió) quan li interessa. I del segon juga a divertir-se, massacrant incautes famílies. Vivas, però, oblida un detall: Haneke denuncia la violència gratuïta, la idiotesa moral d'uns joves *pijos*. Els matalots de *Secuestrados* són delinqüents (dos immigrants l'Est i un autòcton) que es guanyen la vida per la via fàcil (?). I allí on Haneke i el mateix Fleischer feien un toc d'alerta sobre la deriva social, Vivas es complau en mostrar una violència exacerbada (maldestra)

destinada a acoquinar les famílies que gosen instal·lar-se en xalats o adossats...? *Secuestrados* és el que vol ser: un thriller hiperviolent, hiperrealista, truculent, capaç d'obrir la pel·lícula amb una escena que res té a veure amb el que se'ns narrarà seguidament. Vivas sembla haver après el pitjor del cinema ianqui.

Això sí, amb esplèndida factura tècnica, que diuen els factotums de la crítica capitalina. I per posar la guinda a l'steak-tartare' san-

Secuestrados

Director: Miguel Ángel Vivas. Intèrprets: Fernando Cayo, Ana Wagener, Manuela Vellés, Dritan Biba. Espanya-França, 2010. 88'. JC Alpicat, Lauren Lleida.

gonós, Vivas es permet un remat (mai millor dit!) a l'estil granguinyol segle dinou. Res a veure amb els del Centre de Titelles!

La imatge. La violada Isa esclafant el crani del violador, a cops d'un contundent *dondelopongo!*

La frase. "A mi m'agraden les coses fàcils", avisa el lladregot en cap. Resulta curiós, si més no, com es compliquen la vida aquells que la volen fàcil.

La recomanació. Reservat per a thrillers amb l'estómac a prova de bombes.